

ρογγωμοσύνη ευστάθεια, ὁ παῖς ἐν τῷ σχολείῳ ἐκτιμᾶται κατὰ τὴν ἀτομικὴν καὶ ἀληθῆ αὐτοῦ ἀξίαν. Ὅθεν, ἂν μὲν ἦναι δύστροπος, μένει ἀπομεινωμένος, ἂν δὲ ὀργίλος, βράπιζεται. Καὶ ἕνα συλλήβδην εἰπόμεν, ἐν τῷ σχολείῳ προαλείφεται ἐπὶ τοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀγῶνας, ἐπὶ τὰ δυσχερῆ ἔργα τοῦ δικαστικοῦ ἀνδρός, τοὺς κινδύνους τοῦ στρατιώτου. Πάντα δὲ ταῦτα εἰσι πολλῶ σπουδαιότερα ἀπλῆς γνώσεως ἀποκτήσεως. Διότι πολλοὶ μὲν ἀναπτύσσουσι τὰς γνώσεις αὐτῶν ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας, ὀλίγοι ὅμως μετὰ τὸ εἰκοστὸν μεταβάλλουσι χαρακτῆρα.

JOHN RUSSELL.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Εἰς Τοῦρκος πολιτικός, εἰς Ἀρμένιος καὶ εἰς Ἑυρωπαϊὸς διπλωμάτης συνδιελθόντο ἡμέραν πινὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τοῦ τουρκικοῦ συντάγματος μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ.

— Μάτην κοπιᾶτε, εἶπε πρῶτος ὁ Ἑυρωπαϊὸς, προσπαθοῦντες νὰ ἐμφυτεύσητε ἐν Τουρκίᾳ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτὸ φυτὸν τὸ καλούμενον *Σύνταγμα*, ὅπερ ἕνα ἐπιτύχη καὶ βίβωθῃ ἔχει ἀνάγκη ἄλλης ἀτμοσφαιρας. Φρονεῖτε σπουδαίως ὅτι τὸ σύνταγμα θὰ ἐπιζήση εἰς τὴν ἐνεστῶσαν πολιτικὴν κρίσιν καὶ ἰδίως ὅτι θὰ ἦναι ἡ πανάκεια ὅλων τῶν κακῶν ὑπ' ὧν πάσχει ὁ τόπος;

— Βεβαίως, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀρμένιος, τὸ σύνταγμα δὲν εἶναι ἄεθρον δυνατὸν νὰ καταστραφῇ· εἶναι ἀπὸ τοῦδε ἄφθαρτον. Οὐδὲ εἰς ὑπάρχει νοήμων Τοῦρκος μὴ ἀναγνωρίζων ὅτι εἶναι ἀναγκαστικὸν, ἀπαραίτητον μάλιστα, εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς αὐτοκρατορίας. Παρατηρήσατε, ἄλλως τε, ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὅτι εὐκολώτερον εἶναι νὰ μὴ δοθῶσι παντάπασιν ἐλευθερίαι εἰς λαόν τινα ἢ νὰ τὸν ἀφαιρηθῶσιν, ἀφοῦ ἀπῆλαυσεν αὐτῶν ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνην στιγμὴν.

— Θὰ εἶχετε δίκαιον, ὑπέλαβεν ὁ Ἑυρωπαϊὸς, ἐὰν οἱ Τοῦρκοι ἦσαν ἄξιοι τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν, ἀλλ' ὑποστηρίζω καὶ ἀποδεικνύω ὅτι δὲν εἶναι. Ὅπως ἀπολαμβάνη λαὸς τις τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν δὲν ἀρκεῖ νὰ τὰς ἔχη, πρέπει νὰ τὰς ἐκτιμᾷ· οἱ δὲ Τοῦρκοι εἶναι ὅλως ἀνίκανοι πρὸς τοῦτο, ἔνεκα τῶν ἠθῶν τῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρός των. Ἀπλῆ τις παραβολὴ θὰ σὰς πείσῃ καλλίτερα περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης ἢ τὰ ἰσχυρότερα ἐπιχειρήματα. Εἷς ἐκ τῶν φίλων μου, Πρόξενος ἐν Ἀδένῃ, μοὶ διηγεῖτο ὅτι μίαν τῶν ἡμερῶν προσεκάλεσεν εἰς τὸν οἶκόν του Ἄραβᾶ τινα Σέχην, εἰς ὃν προσέφερε ψυχρὸν πόντισιον. Ὁ Ἄραβς τοσοῦτον εὐχαριστήθη ἐκ τῆς γεύσεως τοῦ ποντισίου ὥστε ἠρώτησε τὸν Πρόξενον ἐὰν ἠδύνατο νὰ εὔρη τοιοῦτον ἐν τῇ ἀγορᾷ. «Ὅχι, τῷ εἶπεν ὁ Πρόξενος, διότι τὸ πα-

ρασκευάζω μόνος μου» καὶ τῷ ἐξήγησε τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς. Ὁ Σέχης ἐπανελθὼν εἰς τὸν οἶκόν του, προσεκάλεσε τοὺς ἀρίστους τῶν φίλων του.— Ἐλάτε, τοῖς εἶπε, νὰ σὰς προσφέρω ἐν ἐξάσιον ποτὸν, τὴν παρασκευὴν τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη παρ' ἐνὸς σοφοῦ Ἑυρωπαϊοῦ· καλέσας δὲ τὸν ὑπρέτην του τῷ ἐπανελάβε λέξιν πρὸς λέξιν τὰς ὁδηγίας τοῦ Προξένου.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν νερὸν ἀπεσταλαγμένον, ἀφέντη, εἶπεν ὁ ὑπρέτης.— Δὲν πειράζει, πάρε νερὸν τοῦ πηγαδιοῦ.— Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν ζάχαρι.— Πάρε μέλι.— Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν κανέλλαν.— Πάρε πιπέρι.— Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν οὔτε λεμόνι οὔτε κονιάκ.— Πάρε ξύδι καὶ βράκι.

Οἱ προσκεκλημένοι τοῦ Σέχη, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑυρωπαϊὸς διπλωμάτης, ἅμα γευσάμενοι τοῦ οὕτω παρασκευασθέντος ποντισίου εὔρον ὅτι ἦν ἀηδέστατον ἱατρικὸν, καὶ εἶχον δίκαιον. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει νῦν καὶ περὶ τοῦ τουρκικοῦ συντάγματος. Σὰς λείπουν τόσα καὶ τόσα πράγματα ὥστε τίποτε ἄξιον λόγου δὲν θὰ κατορθώσητε ἢ τοῦλάχιστον τίποτε ἀνάλογον πρὸς τὰ Ἑυρωπαϊκὰ συντάγματα.

Ἐπεὶ οὖν οἱ Τοῦρκοι καὶ ὁ Ἀρμένιος ἐσιώπησαν.

Α. Μ.

ΕΙΣ ΕΜΑΥΤΟΝ

Λησμονῶν σεαυτὸν καὶ πᾶν θεῖον, εἰς τὰ πέριξ τὸ βλέμμα περιστρέφεις καὶ εἰς πᾶν τὴν ὕλην εὐχαριστοῦν προστρέχεις ἀνευδοιάτως. Ἄλλ' αἴφνης φοβερὰ νέφη ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν σου ἐγείρονται, θύελλα τὰ πλαστὰ χαρὰς ἀντικείμενα ἀνατρέπει καὶ τὴν ἐψιμυθιωμένην ὕλην ἀποψιλοῦσα, ὑπὸ τὴν οἰκτρὰν αὐτῆς μορφήν σοὶ παρουσιάζει. Βλέπεις τότε τὴν ἀλήθειαν, βλέπεις πόσον μακρὰν αὐτῆς ἐπορεύεσο, καὶ μετὰ τρέμοντος χεῖλους καὶ παλλούσης καρδίας παρ' αὐτῆς σωτηρίαν ζητῶν, πρὸς αὐτὴν τὸ βῆμα διευθύνεις. Πλὴν ὀλίγη παρέρχεται ὥρα, κοπάζει ἡ θύελλα καὶ ὁ αὐτὸς ψευδὴς πέπλος ἀναπεταννύμενος, καλύπτει αὐθις τὰ πάντα. Ἀλλὰ σσεῖς τότε τὸ βῆμα, ἀφίνεις σεαυτὸν νὰ ἀπατηθῇ καὶ νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀλήθειαν... ὦ! πόσων δακρῶν ἄξιος εἶσαι! διὰ τί τοσοῦτον τυφλώττεις; Τί θέλεις λαιπὸν; Κατὰ πάσαν στιγμὴν τοῦ βίου σου τρικυμία νὰ σὲ περικυκλώσιν, ἵνα ἔχῃς τὸ βλέμμα ἐνδεδεχῶς πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐστραμμένον; Ἀλλὰ διὰ τί τότε ἀδημονεῖς, ὁπότεν αὐταὶ ἐπέρχονται; Σίγα, διότι Ἐκεῖνος, ὅστις διὰ τοῦ νεύματος τὸ ἄπειρον ὑποτάσσει, εἶναι μὲν εὐσπλαγχνος, ἀλλ' εἶναι καὶ δίκαιος.

* *

Ἐπότεν ἡ ψυχὴ σου κυριεύεται ὑπὸ τοῦ πάθους, καὶ φοβῆσαι μὴ εἰς βάραθρον ἐξολισθήσης, ζήτησον ἐν τῇ διανοίᾳ σου ἀντικείμενον